

ΜΕΡΕΣ ΑΝΤΑΡΑΣ

Maylis
de Kerangal

Μετάφραση
Στέλα Ζουμπουλάκη

Ίκαρος

ΜΕΡΕΣ ΑΝΤΑΡΑΣ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Jour de ressac*

© 2024, Editions Gallimard

© 2026, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική γλώσσα

Μετάφραση από τα γαλλικά: Στέλα Ζουμπουλάκη

Επιμέλεια – Διόρθωση: Απόστολος Παπακώστας – Δημήτρης Παπακώστας

Σχεδιασμός – Εικονογράφηση εξωφύλλου: Χρήστος Κούρτογλου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Παραγωγή: Μ. Σπύρου & Σια Α.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαραχθεί, καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για τον σκοπό εκπαίδευσης τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Κατ' εφαρμογή του Άρθρου 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, ο συγγραφέας και ο εκδότης επιφυλάσσονται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων.

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2026

ISBN 978-960-572-854-0

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Maylis de Kerangal

ΜΕΡΕΣ ΑΝΤΑΡΑΣ

Μετάφραση
Στέλα Ζουμπουλάκη

ΙΚΑΡΟΣ

Όμως
ένας και μόνο άνθρωπος – μια πόλη ολόκληρη.
William Carlos Williams, *Paterson*

Μου τηλεφώνησαν γύρω στις δύο το μεσημέρι, μόλις είχα γυρίσει, φορούσα ακόμα το παλτό μου και δεν είχα προλάβει ν' αφήσω την τσάντα μου, κρεμόταν στον ώμο μου βαριά, σαν να 'χε πέτρες, ψαχούλεα αλλά δεν μπορούσα να βρω το κινητό μου, στο τέλος την αναποδογύρισα και την άδειασα στο τραπεζάκι της εισόδου που θύμιζε πια σκουπιδότοπο, τίποτα, κοκάλωσα, το διαμέρισμα ήταν έρημο, η δόνηση του κινητού ακουγόταν καθαρά ενώ η πηγή της μου φαινόταν μακρινή, ερχόταν από κάπου απροσδιόριστα, ψηλάφισα τις τσέπες μου που ήταν βαθείς και χαμηλές, γεμάτες μ' ένα σωρό τσαλακωμένα χαρτάκια, ψίχουλα, τρίμματα, ένιωσα τη θήκη να πάλλεται κάτω απ' τα δάχτυλά μου μέσ' απ' το ύφασμα, κι όταν επιτέλους το έπιασα, στην οθόνη εμφανιζόταν ένας αριθμός σταθερού τηλεφώνου με κωδικό 02, ανατολικά, το σήκωσα, ένας άντρας που συστήθηκε ως «Αξιωματικός της Ασφάλειας» και ζήτησε να μου μιλήσει, είπα ναι, η ίδια, πήγαινα μηχανικά προς την πιο κοντινή καρέκλα ενώ το πάτωμα κυλούσε ήδη κάτω απ' τα πόδια μου, κι εκεί, με το που κάθισα, τον άκουσα να μιλάει ουδέτερα και κοφτά, όπως αρμόζει σε όσους ακολουθούν τις διαδικασίες: μου ζήτησε να παρουσιαστώ στο αστυνομικό τμήμα της Χάβρης: Θα θέλαμε ν' ακούσουμε τι έχετε να μας πείτε σχετικά με μια υπόθεση που σας αφορά.

Ψέλλισα: πώς; ποια υπόθεση; Ο αστυνομικός μου ανακοίνωσε πως πριν από δύο μέρες είχε βρεθεί το πτώμα ενός άντρα στο δρόμο, στη Χάβρη, ενός άντρα αγνώστου ταυτότητας, για τον οποίο υποτίθεται πως εγώ θα ήμουν σε θέση να δώσω πληροφορίες, πως έπρεπε να πάω. Μπροστά μου ο διάδρομος καμπύλωνε, ξαφνικά έμοιαζε με πίστα μπόμπλεϊ. Είχα τέτοια αίσθηση ιλιγγιώδους ταχύτητας, που αναζήτησα ένα σταθερό σημείο για να προσηλώσω το βλέμμα μου – το σήμα της Nike πάνω σ' ένα παπούτσι παραγεμισμένο μ' εφημερίδες που στέγνωνε κάτω από το καλοριφέρ, ένα πόμολο από βακελίτη, ένα ρόμβο στο χαλί. Ο αστυνομικός μου ζήτησε να πάω στο αστυνομικό τμήμα της Χάβρης την επόμενη μέρα στις 9 το πρωί, ήθελε να με ανακρίνει, απάντησα εντάξει, το κλείσαμε, και ο χρόνος έγινε αμέσως σμπάραλιά πάνω στ' αυτί μου, κρακ, κόπηκε στα δύο, πρωί και απόγευμα ασυμβίβαστα πλέον, τόσο αποκλίνοντα, αποκομμένα, ξένα το ένα προς το άλλο, ανίκανα να σχηματίσουν μια ενιαία μέρα, εκείνη ακριβώς τη μέρα που ζούσα.

Μετά η σιωπή στο δωμάτιο έγινε πιο σκληρή, σαν το γύψο που στεγνώνει σιγά σιγά, κι έμεινα εκεί ακίνητη, χωρίς δύναμη, ανίκανη να επιβραδύνω τη ροή των ερωτήσεων που γεννιούνταν μέσα μου, ερωτήσεων που κανονικά θα έπρεπε να έχω κάνει στον αστυνομικό, αν δεν με κρατούσε σε απόσταση η ανέκφραστη αυθεντία του, αν δεν ήμουν αποσβολωμένη, πασχίζοντας να ξεδιαλύνω τα δεδομένα που έκρυβε η φράση του: *πτώμα άντρα, δρόμος, Χάβρη*. Εξάλλου και μόνο το άκουσμα αυτού του ονόματος, Χάβρη, όταν το απομόνωνσα σαν ένα μικρό πετραδάκι στο αυτί μου, είχε εκτροχιάσει τη ροή της κλήσης,

της είχε δώσει τη χαρακτηριστική βολή, καθώς –το ήξερε άραγε αυτό ο αστυνομικός;– είχα ζησει σ’ αυτή την πόλη, είχα ξεφυτρώσει εκεί σαν μικρό ζιζάνιο μέχρι να φτάσω στο ύψος της ενήλικης ζωής μου, μαζί με τα δόντια, τα πόδια, την καρδιά και τα πνευμόνια που μεγαλώνουν κι αυτά. Το κοινό μου με τον άντρα που είχαν βρει ήταν, τουλάχιστον, η Χάβρη.

Μπροστά μου, η κουζίνα ψυχρή, σαν να ’χε εκραγεί ηφάιστειο, όλα μες στη μέση, θα ’λεγε κανείς πως είχε χτυπήσει συναγερμός στην πολυκατοικία και όλοι είχαν φύγει τρέχοντας – ο καφές σχημάτιζε μαύρο κατακάθι στον πάτο των φλιτζανιών, τα δημητριακά είχαν ξεραθεί στα μπολ και τα ψίχουλα έτριζαν κάτω απ’ τις σόλες μου. Ούτε ο Μπλεζ ούτε η Μάγια είχαν μπει στον κόπο να συμμαζέψουν μετά το πρωινό, κανονικά αυτό θα με νευρίαζε αλλά προσπέρασα την ακαταστασία, τη βρομιά, άναυδη, *μια υπόθεση που σας αφορά*, και πήγα να ρίξω λίγο κρύο νερό στο πρόσωπό μου, ενώ σκεφτόμουν, σκυμμένη πάνω από το νεροχύτη, με τα χέρια τεντωμένα και το κεφάλι να πέφτει στους ώμους, πως κανένas άντρας από τον κύκλο μου δεν είχε δηλωθεί αγνοούμενος, κανένas δεν είχε εξαφανιστεί τις τελευταίες μέρες, αλλιώς θα το ήξερα, ναι, θα είχα λάβει κάποιο μήνυμα, θα μου είχαν τηλεφωνήσει, είναι σίγουρο, ακόμα κι αν η αναγγελία μιας κακής είδησης είχε πάντα ως αποτέλεσμα, το ήξερα, να ενεργοποιεί ένα δίκτυο σχέσεων, να χαρτογραφεί διαύλους, θέσεις, μερικές φορές απρόσμενες εγγύτητες μέσα σε μια ομάδα, κι αυτό το δίκτυο δεν ήταν ιδιαίτερα ευνοϊκό για μένα – πληγωνόμουν που μάθαινα ένα θάνατο μετά από μέρες, μια γέννηση μετά από εβδομάδες, καμιά φορά είχα μάλιστα

και την εντύπωση πως ο αριθμός μου είχε κατακυλήσει κάτω κάτω στην επίσημη λίστα ενημερώσεων.

Πήγα να ξαπλώσω στον καναπέ του σαλονιού, τα πόδια μου ψηλά, η ανάσα μου κοφτή, πάντα με το παλτό. Ένιωθα τέτοια πίεση, λες κι ένα πεντάχρονο παιδί είχε καθίσει πάνω στο στήθος μου. *Το πτώμα ενός άντρα.* Το φως του Νοεμβρίου –διάφανο, μαργαριταρένιο, σαν λούστρο– έπεφτε στο δωμάτιο με λοξές ακτίνες, αποκαλύπτοντας την αόρατη ύλη της ατμόσφαιρας, όλη εκείνη την αιωρούμενη σκόνη. Διέτρεξα τα μηνύματα της τελευταίας εβδομάδας στο κινητό μου, τα μηνύματα στο WhatsApp, έλεγξα τα μέιλ μου, τα σπαμ, με τα μάτια μισόκλειστα μπροστά στο ψυχρό καθρέφτισμα της οθόνης αφής, κρύα σαν καθρέφτης, ψάχνοντας κάποια ένδειξη. *Μια υπόθεση που σας αφορά.* Σκέφτηκα πως κάποιος δικός μου θα μπορούσε κάλλιστα να έχει πεθάνει χωρίς να μάθει κανείς τίποτα, χωρίς να δηλωθεί η απουσία του, και το βλέμμα μου γλίστρησε στους ογκώδεις τόμους για την τυπογραφία που κάλυπταν τον τοίχο, ήταν πιθανό, οι εξαφανίσεις ενηλίκων, αντίθετα από των παιδιών, δεν είναι πάντα τόσο ανησυχητικές, πολλές φορές φεύγουν κι εκείνοι, διψασμένοι για λίγη μοναξιά, όπως κι εγώ καμιά φορά, παίρνουν το αυτοκίνητο, μπαίνουν σ' ένα λεωφορείο ή ένα τρένο, βγαίνουν εκτός παιχνιδιού για λίγο καιρό, πάνω από τρεις μέρες πολλές φορές, αφήνοντας επίτηδες πίσω τα χαρτιά τους για να ξεχάσουν ποιοι πραγματικά είναι. *Το πτώμα ενός άντρα.* Ξαφνικά σκέφτηκα τον Λουί Καν, που πέθανε από καρδιακή προσβολή στον υπόγειο του σταθμού Πεν ένα βράδυ το Μάρτιο του 1974 επιστρέφοντας από το Μπαγκλαντές: τρεις μέρες, τόσο χρειάστηκε για να αναγνωρίσουν στο νεκροτομείο της Νέας Υόρκης αυτόν τον παγκοσμίου φήμης αρχιτέκτονα που είχε σχεδιάσει πανεπιστήμια, βιβλιοθή-

κες, κοινοβούλια και μουσεία, και στο διαβατήριό η διεύθυνσή του είχε ξυστεί τόσο πολύ που ήταν δυσανάγνωστη, σαν το ίχνος κάποιου μυστικού· θυμήθηκα πως αυτός ο μικρόσωμος άντρας δούλευε το καθαρό σκυρόδεμα και το φως, τη μνημειώδη διάσταση και το μυστήριο, πράγμα που, αναπόφευκτα, με γύρισε πίσω στη Χάβρη.

Πόση ώρα έμεινα έτσι, ξαπλωμένη, κοιτάζοντας το ταβάνι, οι σκέψεις μου παγιδευμένες σε μια σπείρα όπου στριφογύριζε το τηλεφώνημα του αστυνομικού, να σκαρφίζομαι σενάρια τόσο αδύναμα που κατέρρεαν σε λίγα δευτερόλεπτα; Ένιωθα στην τσέπη του παλτού μου το βιβλίο που μου είχε φορτώσει η Ερμινέ Καρτζαβοδιού, μετά το μεσημεριανό μας, φεύγοντας από την πιτσαρία· με τη βαριά ελληνική προφορά της έλεγε πως έψαχνε κάποιον να ηχογραφήσει αυτό το αξιοσημείωτο κείμενο, αυτό το τόσο σημερινό κείμενο – μου μιλούσε και το πρόσωπό της ήταν πολύ κοντά στο δικό μου, και η κιτρινωπή επιδερμίδα της, τα σκούρα, κορακάτα σχεδόν μαλλιά της, η ίριδα του αριστερού της ματιού θολή από το γλαύκωμα, όλα αυτά την έκαναν να μοιάζει με γριά Πυθία. Είχα ρίξει μια ματιά στο εξώφυλλο: *Γερμανικό φθινόπωρο*, Στιγκ Ντάγκερμαν, κάτι μου θύμιζε, πρόσθεσε ένα διάβασέ το γρήγορα, και μετά με αγκάλιασε μέσα σ' ένα νέφος από άρωμα Σαλιμάρ που δεν κατάφερνε να σκεπάσει τη μυρωδιά της από τα Marlboro Light, και την ακολούθησα με το βλέμμα να κατευθύνεται προς το μετρό Μπον Νουβέλ, μικροκαμωμένη, πιο ανοιχτή στους γοφούς, με αποφασιστικό βήμα.

Το σφυροκόπημα ενός κομπρεσέρ έκανε τα τζάμια του δωματίου να τρίζουν, ξήλωναν την ασφαλτο για να φτιάξουν έναν

ποδηλατόδρομο στη λεωφόρο. Στο δρόμο. Έξω ο ουρανός ήταν γκριζος, στην πολυκατοικία απέναντι κάποια παράθυρα ήταν φωτισμένα, ήμασταν πια στη χειμερινή ώρα, πρέπει να 'ταν γύρω στις τέσσερις το απόγευμα, δεν ήξερα. Η ιδέα ν' ανοίξω τις επαφές μου και ν' αρχίσω να τηλεφωνώ σε άντρες του περιβάλλοντός μου, έναν-έναν, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε πως θα περνούσα έτσι όλη την υπόλοιπη μέρα, επικοινωνώντας με αγαπημένα πρόσωπα, τους γοητευτικούς εργένηδες, τα μακρινά ξαδέλφια, ενώ ο κύκλος των συναισθημάτων μου σταδιακά θα διευρυνόταν στους φίλους, τους συναδέλφους, τους γνωστούς, και θα έστριβε τελικά προς τη Χάβρη, την οποία μπορεί να ήξεραν κι εκείνοι με χίλιους τρόπους, η πιθανότητα να τους τηλεφωνήσω έτσι ξαφνικά απλώς και μόνο για να βεβαιωθώ πως είναι όντως ζωντανοί, αυτή η ιδέα με διαπέρασε όταν άκουσα τον ήχο του κλειδιού στην πόρτα και αναγνώρισα το βήμα του Μπλεζ, αυτό το διακριτικά άρρυθμο βήμα -το ένα του πόδι είναι πιο κοντό από το άλλο-, και τόσο ελαφρύ που το ξύλινο πάτωμα ούτε καν έτριξε.

Την αμέσως επόμενη στιγμή στεκόταν μπροστά μου, με το τσαλακωμένο του αδιάβροχο, χαλαρή γραβάτα, μια γκριζα τούφα να πέφτει βαριά στο πρόσωπό του, που φαινόταν κουρασμένο. Πλησίασε, η μυρωδιά από τις άγρυπνες νύχτες και το γραφίτη είχε φτάσει πριν από κείνον, η φωνή του βραχνή από τα πουράκια, ακούμπησε το χέρι του στο μέτωπό μου, παραξενεμένος που μ' έβρισκε ξαπλωμένη στο σαλόνι μεσημεριάτικα: τι συμβαίνει; δεν δούλευες σήμερα; είσαι άρρωστη; Αναζωογονημένη μόνο και μόνο από την παρουσία του, σηκώθηκα, και λύνοντας τη ζώνη του παλτού μου του θύμισα κοφτά πως είχα τελειώσει την ηχογράφηση την προηγούμενη εβδομάδα, χτύ-

πησε το κούτελό του με το χέρι του: μα ναι! Είχε μόλις γυρίσει από τα Βόσγια Όρη, όπου είχε πάει την προηγούμενη μέρα για να συναντήσει κατασκευαστές χαρτιού υψηλής ποιότητας – είχε πάρει το «εταιρικό αμάξι» όπως το λέει αστειευόμενος, δηλαδή ένα Volvo στείσιον βάγκον του 1993 που είχε γράψει τριακόσιες χιλιάδες χιλιόμετρα, είχε όμως το πλεονέκτημα να μεταμορφώνεται σε φορτηγάκι και να κουβαλάει κούτες και μικροπράγματα για το τυπογραφείο, αλλά δεν έχει πια αναρτήσεις, κι αυτό του τσακίζει την πλάτη.

Το εργοστάσιο στα Βόσγια ήταν ένας παλιός μύλος και η παραγωγή του ήταν περιζήτητη. Ο Μπλεζ είχε προσπαθήσει να επαναδιαπραγματευτεί τις τιμές που είχαν εκτιναχθεί, αλλά κυρίως να εξασφαλίσει διάφορα είδη χαρτιού που ήταν κατάλληλα για τις δουλειές του, χαρτιά που, σε περιόδους έλλειψης, και ειδικά για έναν μικρό τυπογράφο όπως εκείνος, έναν τεχνίτη που δεν τύπωνε βιβλία αλλά επαγγελματικές κάρτες, προσκλητήρια, καταλόγους εστιατορίων ή διάφορες αφίσετες, μια τρέλα σαν να λέμε, δεν ήταν καθόλου σίγουρο ότι θα τα έβρισκε. Λοιπόν, τα κατάφερες, πήρες το χαρτί; Ακούμπησα το χέρι μου στο μάγουλό του, το φίλησε στην παλάμη, μετά έκανε τα μαλλιά του πίσω, αποκαλύπτοντας την προχωρημένη αραίωση: ναι, το χαρτί, όλα καλά. Δεν ήθελε να δείξει τη χαρά του, το καταλάβαινα, έβγαλε από το κεφάλι τη μοβ γραβάτα του και τελικά μου αποκάλυψε πως είχε γυρίσει κάνοντας μια παράκαμψη για να πάει να δει ένα μεταχειρισμένο πιεστήριο που έδιναν σε μια αποθήκη κοντά στο Σαρλερουά, ένα OFMI Heidelberg, πού να το 'βλεπες. Τελικά το αγόρασε, ήταν χαρούμενος με τη συμφωνία, και τόσο εξαντλημένος που δεν τόλμησα να του πω για το τηλεφώνημα της αστυνομίας. Καθώς πήγαινε προς την

κρεβατοκάμαρα, τον σταμάτησα, Μπλεζ, περίμενε, πρέπει να σου πω κάτι, κάτι παράξενο. Στο άκουσμα αυτών των λέξεων γύρισε, αργά, σαν φορτηγό πλοίο που αλλάζει ρότα. Προσπάθησα να είμαι ψύχραιμη, συγκεκριμένη, ν' αποφύγω τις παρεκβάσεις και να μη δείξω την ανησυχία μου, αλλά τη στιγμή που είπα τη λέξη «Χάβρη» ένιωσα πως κι εκείνος τινάχτηκε, τα μεγάλα γκρίζα μάτια του στάθηκαν στα δικά μου. Το πτώμα ενός άντρα, στο δρόμο.

Δεν τον ακολούθησα όταν ξεγλίστρησε χωρίς να πει λέξη, τα χέρια στη μέση, η κοιλιά προτεταμένη, στρίβοντας το κεφάλι του σαν να ήθελε να κάνει κρακ στον αυχένα του που πονούσε, και δεν ξέρω κι εγώ εξαιτίας ποιας αρχέγονης παρόρμησης τα έβαλα μ' αυτό το διαμέρισμα όπου ζούσαμε σχεδόν είκοσι χρόνια τώρα, ξεχνώντας πως είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου να μην το ξανακάνω, αυτό, να τακτοποιώ, να καθαρίζω, να μαζεύω, είχα κάνει τόσες βαρυσήμαντες δηλώσεις για όλ' αυτά, είχα κολλήσει μέχρι και post-it στην πόρτα του ψυγείου, ανακοινώσεις προς εκείνους που ζούσαν εδώ και νόμιζαν ότι βρίσκονται σε ξενοδοχείο, δηλαδή τον Μπλεζ, που επωφελούνταν από ένα καθεστώς ιστορικής εξαίρεσης στο οποίο σκόπευα να βάλω τέλος χωρίς όμως ποτέ να το καταφέρνω, και τη Μάγια, την υπέροχη κόρη μας που δεν την ενδιέφερε διόλου η ζωή του σπιτιού, κι έτσι, ξεχνώντας αυτές τις δηλώσεις, όρμησα σε νεροχύτες, ντουλάπια, σκουπιδοτενεκέδες και πλυντήρια, έβαλα σκουπά χτυπώντας πάνω στο σοβατεπί, το πτώμα ενός άντρα, και ήμουν τόσο ταραγμένη, έκανα τόση φασαρία, ώστε δεν άκουσα τον Μπλεζ που είχε γυρίσει πίσω μου, είχε αλλάξει γνώμη, έξυνε

το σβέρκο του, ο αγκώνας του στον αέρα, εκείνη τη στιγμή έμοιαζε με τον επιθεωρητή Κολόμπο, η ίδια ατημέλητη στάση, το ίδιο παιχνίδι ταχυτήτων – αργός απέξω, γρήγορος από μέσα: μπορούμε μήπως να μάθουμε γιατί αυτή η ιστορία σε αφορά; Έκλεισα τη σκούπα με το πόδι μου, και μετά, ακουμπώντας πίσω το κοντάρι, κοίταξα τον Μπλεζ στα μάτια και του επανέλαβα κατά λέξη όσα μου είχε πει ο αστυνόμος, τονίζοντας τις συλλαβές, δείχνοντας υπερβάλλοντα ζήλο στο πόσο ακριβής ήμουν, προσθέτοντας πως θα έφευγα για τη Χάβρη αύριο πρωί, με το πρώτο τρένο, μια ανάκριση, με περίμεναν στο τμήμα, γιά να δούμε. Με άκουσε τόσο προσεκτικά που νόμιζα πως επιτέλους θα μιλούσε, πως είχε σκεφτεί κάτι ιδιαίτερο, πως ξαφνικά του είχε έρθει κάποια ιδέα, μια απ' αυτές τις ετεροχρονισμένες διαισθήσεις που είχε συχνά και χαρακτηρίζαν την ιδιαίτερη ευφυΐα του αλλά και τον τρόπο του να ζει διαρκώς εκτός χρόνου, αντί γι' αυτό όμως σταύρωσε τα χέρια του, οι παλάμες του κάτω από τις μασχάλες, το βλέμμα ακίνητο, και τελικά ξεκόλλησε από την κάσα της πόρτας μουρμουρίζοντας πάω να ξαπλώσω, πρέπει να κοιμηθώ λίγο, κι έτσι όπως η μέρα, ραγισμένη, είχε γίνει αβίωτη, τον ακολούθησα στο δωμάτιό μας όπου οι κουρτίνες ήταν κλειστές, όπου κουλουριάστηκε, κι εγώ κούρνιασα δίπλα του, τα χείλη μου στο σβέρκο του, τα γόνατά μου στις γωνίες που σχημάτιζαν τα δικά του, οι αστράγαλοί μας να τρίβονται μεταξύ τους, το χέρι μου περασμένο στη μέση του, η παλάμη μου στην κοιλιά του που χυνόταν προς το στρώμα, κόλλησα πάνω του σαν να ήθελα μέσω της αφής να μπω σ' αυτόν τον ύπνο που είχε πάρει εκείνον αλλά σ' εμένα αντιστεκόταν. *Μια υπόθεση που σας αφορά.*